

Arrest

nr. 91 514 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en moslima van Ingoesjetische origine te zijn. Op 24 november 1985 huwde u officieel met I. S. P. (...), maar op 8 juni 1988 bent u officieel van hem gescheiden. Tot 1994 hebt u in Grozny in de Tsjetsjeense Republiek gewoond. Omwille van de oorlog bent u daarna naar Ingoesjetië verhuisd, maar in april 1995 bent u opnieuw teruggekeerd naar Tsjetsjenië. In 1999 bent u dan terug naar Ingoesjetië verhuisd, naar het dorp Yandare en daar bent u blijven wonen. Sinds 2001 werkte u voor de MVD van Ingoesjetië. U werkte eerst een jaar in het magazijn van de brandweer en vervolgens werkte u om de vier dagen een dag op de dispatching van de brandweer. Ondertussen had u verkoopsters die op de markt kledij en schoenen voor u verkochten.

In augustus 2005 trouwde u traditioneel met A. T. (...) en u ging met hem samenwonen in Troytskaya. Al van bij het begin van jullie huwelijk bracht uw man 's nachts regelmatig mannen mee naar huis die hij zijn broeders noemde. Zij hadden wapens en gebruikten drugs. Toen u vragen stelde over wie zij waren en wat zij in uw huis deden, antwoordde A. (...) dat dat uw zaken niet waren en dat u moest zwijgen. U moest voor deze mannen koken en wassen en soms bleven ze ook slapen.

In 2007 was u zwanger van uw zoon R. (...). In de nacht van 8 of 10 mei 2007 kwam A. (...) 's avonds thuis onder invloed van drugs. Toen u hierom kwaad werd, vertelde hij vol trots dat hij Tsjetsjenië had bevrijd en dat hij in Ingoesjetië hetzelfde zou doen samen met zijn broeders. Omdat u hem tegensprak, begon hij u te slaan. Toen uw man uiteindelijk ging slapen, bent u van hem weggelopen en bent u terug bij uw ouders in Yandare gaan wonen. U vertelde thuis wat er allemaal was gebeurd en wat A. (...) had verteld. Enkele van uw familieleden die voor de autoriteiten werken, konden het hierbij niet laten. Zij vertelden aan de politie wat er was gebeurd en een tweetal dagen later werd een raid georganiseerd in Troytskaya, waarbij A. (...) en nog twee andere mannen werden opgepakt.

Toen u midden mei 2007 naar Nazran ging voor een zwangerschapsonderzoek werd u ontvoerd door rebellen en werd u ongeveer een week vastgehouden in een kelder in Asinovka in Tsjetsjenië. U werd zwaar mishandeld en u werd ondervraagd over wie u had verraden en over welke afuisterapparatuur de politie beschikte. Uiteindelijk slaagde u erin om via het keldergat te ontsnappen. U ging naar een huis in de buurt om hulp te vragen en de bewoners van dat huis hebben u dan naar de Kavkazsky-post teruggebracht. Daar vertelde u dat u een medewerker van de autoriteiten bent, waarna de GAI-medewerkers van de Kavkazsky-post dit controleerden. Zij belden een ambulance voor u, waarna u naar het ziekenhuis van Nazran werd gebracht waar u tot begin augustus 2007 hebt verbleven. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis werd u meermaals ondervraagd door een rechercheur en werden opnieuw enkele rebellen opgepakt.

Op 6 augustus 2007 werd uw broer Z. (...) 's avonds op zijn werk aangevallen door rebellen. Gedurende de maanden die daarop volgden werden uw broers en neven regelmatig lastiggevalen door rebellen op hun werk, aan tankstations, in cafés of gewoon langs de kant van de straat. Ze werden bedreigd en ze werden ervan beschuldigd dat zij, als mannen, verantwoordelijk waren voor het verraad van hun zus. Op 9 november 2009 werd uw huis beschoten vanop de heuvel die uitzicht gaf op jullie binnentuin. Uw broer M. (...) raakte gewond aan zijn schouder en knie. In de periode hierna werden uw broers en neven opnieuw regelmatig lastiggevalen.

Op 13 december 2009 bent u dan vertrokken richting België. Omdat u geen visum had, kon u niet verder reizen dan Polen en daarom hebt u daar asiel aangevraagd. Na een overnachting in Polen bent u echter naar België doorgereisd en op 18 december 2009 hebt u hier ook asiel aangevraagd. Aangezien Polen nog steeds verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd uw asielaanvraag onontvankelijk verklaard. Terwijl u nog in België verbleef, zijn in de lente van 2010 twee convocaties van de politie voor u aangekomen in uw ouderlijk huis, door middel waarvan u opgeroepen wordt als getuige. Uw broers en neven werden ook nog steeds regelmatig lastiggevalen door rebellen. Toen echter in de winter van 2010 de ouderen van de teip van enkele rebellen langskwamen bij uw vader, heeft uw vader gezegd dat hij afscheid van u genomen heeft en dat hij uw broers de opdracht had gegeven om u te begraven in het bos. Sinds uw vader die verzoening heeft geregeld met die ouderen, heeft uw familie geen problemen meer gehad met rebellen. Wel hebt u nog vijf convocaties ontvangen in de loop van 2011 en 2012 door middel waarvan u telkens als getuige wordt opgeroepen. U bent gedurende die hele periode in België gebleven en op 8 maart 2012 hebt u een nieuwe asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: Russisch paspoort dd. 27 januari 2004; badge voor uitkeringen dd. 4 september 2007; politiebade dd. 21 augustus 2004; politiebade dd. 20 mei 2005; Pools verblijfsdocument dd. 16 december 2009; diploma dd. 17 mei 1998; woonregistratie dd. 16 december 2004; kopie van werkboekje; akte van vernieuwing werkboekje dd. 25 september 1997; geboorteakte Rusland dd. 30 oktober 2009; convocatie dd. 21 april 2011; convocatie 25 september 2011; convocatie 7 november 2011; convocatie 17 februari 2012; convocatie 3 mei 2012; envelop DHL dd.22 mei 2012.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk

geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4,§2,b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u problemen kreeg met rebellen. Zij zijn namelijk de mening toegedaan dat u uw man A. (...) hebt verraden. Uw broers werden verschillende keren lastiggevalen en uw huis werd beschoten, waarna u bent gevlucht. Na uw komst naar België is uw familie verzoend met de rebellen doordat uw vader heeft gezegd dat u werd begraven. U krijgt echter sinds enige tijd convocaties waarop staat dat u wordt opgeroepen als getuige. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u te worden opgepakt door de politie en te worden veroordeeld voor samenwerking met de rebellen of te worden vermoord door de rebellen. Op basis van uw verklaringen dient echter te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verschillende punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw asielrelaas zich kenmerkt door een onaannemelijk gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen. Dit gebrek aan initiatief kan geïllustreerd worden door het feit dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om zich verder te informeren aangaande de kernelementen en de evolutie van uw asielproblemen. Zo verklaart u dat uw echtgenoot A. (...) werd opgepakt samen met twee vrienden van hem doordat u aan uw familie had verteld dat hij een rebel was (CGVS 29/03/12 p.8). U weet echter niet hoelang uw man werd vastgehouden, waar hij werd vastgehouden en of hij op dit moment nog steeds gevangen is of of hij überhaupt nog in leven is. Ook weet u niet wie de twee andere mannen zijn die samen met uw broer werden gearresteerd. U verklaart dat u dat niet weet en dat u dat ook nooit hebt nagevraagd, "omdat u niets meer te maken wil hebben met die vuile kerel die uw leven kapot heeft gemaakt" (CGVS 29/03/12 p.8,21; 25/05/12 p.7; 12/06/12 p.7,8). Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage kennis en ongeïnteresseerde houding met betrekking tot uw problemen vandaag niet. Van iemand die haar land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag verwacht worden dat zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de situatie van haar problemen en de evolutie ervan na haar vertrek uit haar land van herkomst. Bovendien betreft het hier de kern van uw asielrelaas, namelijk de arrestatie van uw man die ervoor heeft gezorgd dat de rebellen u en uw broers begonnen te vervolgen omdat u uw man zou hebben verklikt. Dat u over de omstandigheden waarin uw echtgenoot werd gearresteerd en waarin hij zich nu bevindt zo onwetend bent, is niet aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over voldoende mogelijkheden beschikt om hierover meer te weten te komen. U verklaart namelijk dat u nog regelmatig contact hebt met uw familieleden via wie u hierover vragen zou kunnen stellen (CGVS 16/6/2012 p.3; CGVS 29/3/2012 p. 11; CGVS 25/5/2012 p. 3). Ook toen u nog in Ingoesjetië verbleef, had u zich kunnen informeren bij uw familieleden, die er namelijk zelf voor hebben gezorgd dat uw echtgenoot werd opgepakt en waarvan er volgens uw verklaringen verschillende bij de autoriteiten werken (CGVS 12/06/12 p.7). Dit hebt u echter nagelaten. U wierp wel op dat u verzuimde om zich te informeren omdat uw man uw leven kapot gemaakt had en hij de oorzaak is van de problemen van uw familie (CGVS 16/6/2012 p.8). Reden te meer bijgevolg om u te informeren over de huidige situatie van uw man om te achterhalen of hij nog steeds een bedreiging kan vormen voor u en de rest van uw familie. Uw ongeïnteresseerde en nalatige houding tast uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig aan.

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw ontvoering. U verklaart dat u midden mei 2007 werd ontvoerd. U was in Nazran voor een zwangerschapsonderzoek en u werd meegenomen door de kompanen van uw man. Tijdens uw eerste interview verklaarde u dat u naar het dorp Asinovka, in Tsjetsjenië, werd gebracht (CGVS 29/03/12 p.13). Tijdens het tweede interview zei u echter dat u in Troitskaya werd vastgehouden door de rebellen. Toen u expliciet werd gevraagd of u dus in hetzelfde dorp als waar u met A. (...) in Ingoesjetië woonde, werd vastgehouden, antwoordde u bevestigend. Toen met deze belangrijke tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, argumenteerde u dat Troitskaya en Asinovka eigenlijk hetzelfde zijn omdat het dezelfde blokpost is die tussen beide dorpen ligt (CGVS 25/05/12 p.6). Toen u bij uw derde interview opnieuw verklaarde dat u in Asinovka werd vastgehouden, werd u opnieuw gevraagd waarom u bij uw tweede interview had gezegd dat het in Troitskaya was. Deze keer argumenteerde u echter dat u zich bij uw tweede interview had vergist en dat u dus niet in Troitskaya gevangen zat (CGVS 12/06/12 p.11). Toen u vervolgens werd geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen voor deze tegenstrijdigheid, bleef u erbij dat u in het dorp Asinovka werd gevangen gehouden, van waaruit u later door het gezin dat u onderdak had geboden na uw ontsnapping werd overgebracht naar een post die "Kavkazsky" heet (CGVS 12/06/12

p.12). Dat u tijdens de verschillende interviews tegenstrijdigheden op een uiteenlopende en incoherente manier argumenteert is treffend en brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Verder dient te worden opgemerkt dat u eveneens uiteenlopende verklaringen aflegde met betrekking tot de convocaties die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas. Tijdens uw eerste interview op 29 maart 2012 sprak u over twee convocaties die in de lente van 2010 werden ontvangen bij u thuis. U verklaarde dat u niet zeker wist of deze convocaties nog thuis lagen of of ze al dan niet waren weggegooid door uw moeder (CGVS 29/03/12 p.17). Bij uw derde interview op 12 juni 2012 legt u echter vijf convocaties voor, waarvan er vier dateren van voor het eerste interview op het Commissariaat-generaal, maar niet van de lente van 2010. Toen u werd gevraagd waarom u niets hebt gezegd over deze vier convocaties, verklaarde u dat u informatie kreeg van uw moeder via de telefoon. U zei dat uw moeder u over convocaties vertelde, maar dat ze niet meer wist wanneer ze waren afgeleverd en dat ze niet wist waar ze lagen, waardoor u dacht dat uw moeder die convocaties had weggegooid. Over de convocaties van 2010 waarover u bij het eerste interview sprak, zei u eveneens dat uw moeder ze was kwijtgeraakt of ze had weggegooid (CGVS 12/06/12 p.9). Toen u ermee werd geconfronteerd dat dit echter geen verklaring biedt voor de vaststelling dat u tijdens het eerste interview enkel sprak over twee convocaties uit 2010 en niet over vier convocaties uit 2011 die al waren afgeleverd op het moment van het eerste interview, zei u dat u daar niets over hebt gezegd, omdat uw vader erg ziek was en uw moeder u onderbrak toen u belde (CGVS 12/06/12 p.9). Vervolgens werd u gevraagd waarom u dan niet aan uw broer M. (...) hebt geïnformeerd naar die convocaties. U antwoordde dat hij zei dat hij niet wist waar de convocaties lagen, maar dat uw moeder dat wist. Dit is opvallend, aangezien u eerder zei dat uw moeder niet wist waar de convocaties waren (CGVS 12/06/12 p.9). Dat u dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegt over de documenten die volgens u een bewijs vormen van uw vrees voor vervolging ten opzichte van de politie is niet aannemelijk en doet ernstig afbreuk aan de oprechtheid van uw verklaringen met betrekking tot deze documenten. Op basis van bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de convocaties heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt namelijk dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u verschillende familieleden hebt die bij de Ingoesjetische autoriteiten werken (CGVS 29/03/12 p.12,13; 25/05/12 p.5; 12/06/12 p.5). In ditzelfde kader moet er trouwens op gewezen worden dat u overeenkomstig de door u voorgelegde convocaties telkens opgeroepen wordt in de hoedanigheid van getuige (CGVS 29/03/2012 p. 17; CGVS 12/6/2012 p. 3). U voerde wel aan dat de grens tussen getuige en beschuldigde heel dun is en u van medeplichtigheid beschuldigd zou kunnen worden (CGVS 29/03/2012 p. 17; CGVS 12/06/2012 p. 4). U haalde echter geen enkel element aan waaruit blijkt dat dit het geval zou zijn. Bijgevolg kunnen de door u voorgelegde convocaties de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Bovenstaande inconsistenties, onaannemelijkheden en vage verklaringen raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de arrestatie van uw man die aan de basis van uw problemen ligt, uw ontvoering door de rebellen en de convocaties die u voorlegt als bewijs van uw vrees voor de autoriteiten. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient nog opgemerkt te worden dat u, ondanks alle problemen die u verklaart te hebben meegemaakt, nooit naar de politie bent gegaan om hulp te zoeken. Aanvankelijk verklaarde u dat u dat niet hebt gedaan omdat uw belagers, namelijk de rebellen, ook Ingoesjen zijn en uw problemen dan nog erger zouden worden (CGVS 29/03/12 p.21). Tijdens de verschillende interviews merkte u echter meermaals op dat in uw familie verschillende mensen bij de autoriteiten werken. U verklaarde dat er heel veel familie bij de GAI en de ROVD werkt, dat zowel de ex-vice-minister van Binnenlandse Zaken, Sultigov Savarbek, als het hoofd van de OB, Aslan Sultigov, deel uitmaakt van uw teip en dat u ook familie hebt bij de OBP (CGVS 29/03/12 p.12,13; 25/05/12 p.5; 12/06/12 p.5). Toch bleef u verklaren dat u niet naar de politie kon gaan, omdat uw familieleden u gewoon maar kritiek zouden geven (CGVS 12/06/12 p.11) en dat er geen garantie is dat de rebellen geen familie hebben bij de politie (CGVS 12/06/12 p.16). Echter, aangezien u familieleden hebt met hoge functies bij de autoriteiten en aangezien u nota bene zelf bij de autoriteiten werkzaam was, zijn bovenstaande redenen geen valabele argumenten voor het feit dat u niet eens geprobeerd heeft om hulp te verkrijgen van uw overheden noch om te kunnen besluiten dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de politie. De convocaties die u kreeg voor verhoor dateren ook allemaal van na uw vertrek uit uw land van herkomst, waardoor een eventuele vrees voor de autoriteiten ook geen reden kan zijn waardoor u zich niet tot uw autoriteiten hebt gewend. Van deze vrees was toen immers nog geen sprake, zoals u zelf ook aangaf (CGVS 12/06/2012 p. 10). Internationale bescherming kan echter slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Bijgevolg mag van een asielzoeker verwacht

worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw Russisch paspoort, de badge voor een veteranenuitkering, de badges van de brandweer, uw diploma, uw woonregistraties, uw werkboekje, de akte van vernieuwing van uw werkboekje en de geboorteakte van uw zoon bevatten immers enkel informatie betreffende uw identiteit, de identiteit van uw zoon en de beroepen die u hebt uitgeoefend, die door mij niet in twijfel wordt getrokken. Het verblijfsdocument van Polen bevestigt enkel dat u in Polen bent geweest, wat eveneens door mij niet wordt betwist.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal worden gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2,b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks de toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. Ondanks een toename van het aantal incidenten, vallen in de marge van deze gerichte acties of bij het beperkt aantal willekeurige aanvallen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Volgens verzoekende partij hield verwerende partij bij de appreciatie van haar relaas weinig rekening met de neergelegde documenten, noch met de huidige toestand in haar land van herkomst, met name de specificiteit van de politieke en etnische spanningen en de werking van de ordediensten. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij zich heeft gefocust op kleine onduidelijkheden die niet te wijten zijn aan verzoekende partij zelf en die de aard van haar asielaanvraag niet per se in twijfel trekken. Immers, verwerende partij heeft zich volgens verzoekende partij vooral toegespitst op de functies van haar familieleden voor de overheid en de ontstentenis van informatie over de huidige situatie van haar man om ervan uit te gaan dat haar relaas onaannemelijk is. Dit is niet voldoende om haar asielaanvraag ongegrond te verklaren, aldus verzoekende partij.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in haar beslissing oordeelde dat verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omdat zij tevens niet weet wie de andere gearresteerde mannen waren, flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot haar ontvoering en de neergelegde convocaties en zij een onaannemelijk gebrek aan initiatief aan de dag heeft gelegd om meer informatie te bekomen omtrent haar persoonlijke problemen. Verder stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangebrachte elementen, waaronder de stukken die zij heeft voorgelegd, alsmede de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie waarin de concrete, actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij wordt toegelicht. Dat verwerende partij weinig rekening zou hebben gehouden met de door verzoekende partij neergelegde documenten, noch met de huidige toestand in haar land van herkomst, betreft een argument dat bijgevolg niet door de Raad kan worden bijgetreden. De Raad is eveneens van oordeel dat de argumentatie van verzoekende partij dat verwerende partij zich vooral heeft gefocust op kleine onduidelijkheden die niet te wijten zijn aan haarzelf, niet kan worden aanvaard. Dergelijke argumentatie komt immers in essentie neer op het niet akkoord gaan met en het tegenspreken van de motivering in de bestreden beslissing, hetgeen niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. In dit verband verwijst de Raad eveneens volledigheidshalve naar de onderstaande bespreking van de overige argumenten die verzoekende partij desbetreffend in haar verzoekschrift aanvoert.

2.2.3.1. Met betrekking tot de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij onvoldoende initiatief aan de dag heeft gelegd om meer informatie te bekomen, wijst verzoekende partij erop dat zij tijdens haar gehoor had uitgelegd dat zij geen interesse had/heeft voor het lot van haar man, die haar leven en dat van haar familie heeft kapot gemaakt. Verzoekende partij hamert er ten eerste op dat het weinig zin voor haar heeft om proberen te weten te komen wat er met haar man is gebeurd. Zo weet zij immers omwille van haar vorige functie dat haar man, omwille van zijn terroristische activiteiten, nooit zou worden vrijgelaten door de autoriteiten. Zelfs indien haar man, ook al is dit zeer onwaarschijnlijk, zou worden vrijgelaten, verandert dit niets aan haar situatie, benadrukt verzoekende partij. Enerzijds zullen de autoriteiten haar sowieso beschuldigen van medeplichtigheid, immers, zij was al lang op de hoogte van de activiteiten van haar man, doch zij heeft dit nooit eerder gemeld aan de politie. Anderzijds riskeert zij in ieder geval te worden vervolgd door de rebellen in haar land van herkomst, omdat zij haar verwijten haar man te hebben verklikt. Zij zou eveneens haar familie in gevaar brengen, aangezien die de rebellen hebben wijsgemaakt dat zij dood was om de verergering van de situatie tussen haar familie en de rebellen te vermijden. Verzoekende partij besluit dat zij aldus in geen geval kan terugkeren naar haar land van herkomst, wat het lot ook moge zijn van haar man.

Verzoekende partij is verder nog de mening toegedaan dat het begrijpelijk is dat zij, gelet op de gevolgen van haar huwelijk voor haar en haar familie, niets meer wenst te weten over haar man. Zij heeft tijdens haar gehoor duidelijk te kennen gegeven een nieuw leven te willen beginnen.

2.2.3.2. De Raad is de mening toegedaan dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de gebeurtenissen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst, daar deze informatie verzoekende partij zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Verzoekende partij tracht haar nalatige houding goed te praten door enkele redenen op te sommen waarom zij in geen geval terug naar haar land van herkomst kan terugkeren, zodat de huidige situatie van haar echtgenoot voor haar niet van belang is, en door uit te leggen dat zijn situatie, gezien alle problemen die zij door hem heeft meegemaakt, haar niet interesseert. De Raad merkt echter op dat verzoekende partij nochtans tijdens haar interviews het volgende heeft verklaard: *"Ik weet het niet. Indien hij vrij was of leefde, zou hij zelf contact zoeken met mij omdat hij zijn zoon zou zien. Ik denk niet dat hij leeft"* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 25 mei 2012, p. 7), *"Nee. Als hij werd vrijgelaten, kon hij mij vinden...Ik wil niet dat hij nog*

leeft, ik wil niet dat hij mij terugvindt. Ik heb mijn zoon en volgens onze gewoontes heeft hij het recht om een zoon te ontnemen. Ten 2^e wil ik met die vuile kerel niets meer te maken hebben" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 12 juni 2012, p. 8). Gelet op deze verklaringen, kan verzoekende partij moeilijk volhouden dat het voor haar niet veel uitmaakt welk lot haar man uiteindelijk heeft moeten ondergaan. Deze informatie zou haar wel degelijk in staat hebben gesteld om zich een betere inschatting te kunnen maken van de problemen in haar thuisland. Dat zij dan geen enkele moeite aan de dag heeft gelegd om meer informatie te verkrijgen over de situatie van haar man, ook niet toen zij nog in haar land van herkomst verbleef, komt volgens de Raad niet plausibel over, te meer nu, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, het hier de kern van haar relaas betreft – het is de arrestatie van haar man die ervoor heeft gezorgd dat de rebellen haar en haar broers begonnen te vervolgen omdat zij haar man zou hebben verkleit – en verzoekende partij bovendien over voldoende mogelijkheden beschikt om hierover meer te weten te komen. Waar verzoekende partij nog aanstipt dat zij niets meer wenste te weten te komen over haar man, gelet op de gebeurtenissen, verwijst de Raad naar de motivering van verwerende partij dat het feit dat zij al deze problemen omwille van haar man heeft gekend een reden te meer is om zich te informeren over zijn huidige situatie om te achterhalen of hij nog steeds een bedreiging kon vormen voor haar en de rest van haar familie. Dergelijk irrationeel gedrag komt niet overtuigend over.

2.2.4.1. Aangaande de tegenstrijdigheden met betrekking tot haar ontvoering, brengt verzoekende partij ter verwerping aan dat zij tijdens het gehoor heeft uitgelegd dat zij zich vergist had. Zij legt uit dat het om twee dorpen gaat die niet ver van elkaar liggen, die op elkaar lijken en die zich op dezelfde steenweg bevinden. Verzoekende partij bevestigt dat zij in het dorp Asinovka gevangen werd gehouden.

Ten tweede maakt verzoekende partij desbetreffend in haar verzoekschrift melding van het feit dat de omstandigheden tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal niet goed waren. Er was immers geen opvang voorzien voor haar 5-jarige autistische zoon, die zich tijdens het gehoor dermate onrustig gedroeg dat de dossierbehandelaar na een uur beslist heeft om het interview stop te zetten. Deze moeilijke omstandigheden kunnen ook die vergissing omtrent de plaats van vasthouding verklaren tijdens het tweede interview, meent verzoekende partij.

Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat een vergissing omtrent de naam van het dorp niet van aard is om tot de conclusie te komen dat haar asielrelaas niet aannemelijk is.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het tijdens haar derde interview naar voor gebrachte excuus, met name dat zij zich vergist heeft, en abstractie tracht te maken van de uitleg die zij aanvankelijk tijdens haar tweede gehoor heeft gegeven. De Raad benadrukt dat zij tijdens haar tweede interview, hoewel zij uiteindelijk toegaf dat zij mis was en naar Asinovka werd ontvoerd, in plaats van naar Troitskaya, bij confrontatie van haar tegenstrijdige verklaringen aanvankelijk stelde dat het om dezelfde blokpost ging en dat je dus zowel Troitskaya als Asinovka kan zeggen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 25 mei 2012, p. 6). Aangezien verzoekende partij aanvankelijk, tijdens haar tweede interview, niet stelde dat het om een vergissing ging – zij benadrukte tot drie keer toe dat het om dezelfde blokpost ging en dat de blokpost zich tussen de twee plaatsen bevindt – is de Raad niet overtuigd door haar verweer dat het om een loutere vergissing zou gaan. Nu verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar tweede gehoor niet toegeeft dat het om een vergissing gaat, kan zij ook niet argumenteren dat de moeilijke omstandigheden tijdens dit interview de vergissing omtrent de plaats van vasthouding kunnen verklaren. In ieder geval kan het feit dat er zich moeilijkheden hebben voorgedaan tijdens dit interview niet als verschoningsgrond dienen voor haar tegenstrijdige verklaringen, zo meent de Raad. Hoewel het buiten kijf staat dat het interview niet vlot is verlopen omwille van het storende gedrag van het zontje van verzoekende partij, zijn de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd omtrent de plaats waar zij zou zijn vastgehouden, voldoende gedetailleerd en duidelijk – de Raad merkt in dit verband nogmaals op dat verzoekende partij tot drie keer toe dezelfde uitleg heeft gegeven om haar tegenstrijdige verklaringen goed te praten. Er kan bijgevolg worden vastgesteld dat de verklaringen die verzoekende partij met betrekking tot dit element heeft afgelegd, mede in rekening kunnen worden genomen.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat een vergissing omtrent de naam van het dorp niet van aard is om tot de conclusie te komen dat haar asielrelaas niet aannemelijk is, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op

grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging/het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Het gegeven dat verzoekende partij dermate inconsistente verklaringen heeft afgelegd omtrent haar ontvoering – tijdens dewelke zij gedurende een week lang in een kelder werd opgesloten, zwaar mishandeld werd en ondervraagd werd – doet wel degelijk op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

2.2.5.1. Nopens de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent de bijgebrachte convocaties, legt verzoekende partij uit dat haar broer deze convocaties heeft kunnen bekomen door zich te richten tot de persoon die met het onderzoek was belast. Op die wijze heeft zij een duplicaat kunnen bekomen van al de convocaties. Verzoekende partij onderstreept dat er geen enkele reden is om aan de authenticiteit van deze documenten te twijfelen, waarbij zij opmerkt dat verwerende partij geen enkele poging tot fraude of vervalsing heeft kunnen vaststellen. Verwerende partij levert dan ook geen enkel bewijs in die zin. Verder licht verzoekende partij nog toe dat haar broer zich, om de convocaties in handen te krijgen, heeft gericht tot het Ministerie voor Binnenlandse Zaken (MVD) en niet tot het Ministerie (MCS) waar zij vroeger werkte. Er is volgens verzoekende partij dus geen enkele reden om te stellen dat zij voor de noden van huidige procedure documenten zou hebben kunnen bekomen via kennissen.

Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat het niet abnormaal is dat zij zich eerst bij haar moeder informeerde omtrent de convocaties, in plaats van bij haar broer, vermits haar moeder gewoonlijk de briefwisseling ophaalde bij hen thuis.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij aannemelijk tracht te maken dat de door haar bijgebrachte convocaties niet vals zijn. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekende partij middels bovenstaande argumentatie niet verklaart waarom zij tijdens haar eerste interview op 29 maart 2012 slechts over twee convocaties sprak die in de lente van 2010 bij haar thuis werden ontvangen, terwijl zij bij haar derde interview op 12 juni 2012 ineens vijf convocaties voorlegt, waarvan er vier dateren van voor het eerste interview op het Commissariaat-generaal, maar niet van de lente van 2010. Dat haar broer deze convocaties heeft kunnen bekomen door zich te richten tot de persoon die met het onderzoek was belast, dat hij zich heeft gericht tot het Ministerie voor Binnenlandse Zaken (MVD) en niet tot het Ministerie (MCS) waar zij vroeger werkte en dat het niet abnormaal is dat verzoekende partij eerst bij haar moeder informeerde omtrent de convocaties, in plaats van bij haar broer, aangezien haar moeder gewoonlijk de briefwisseling ophaalde bij hen thuis, biedt volgens de Raad geen verklaring voor het feit dat verzoekende partij tijdens haar eerste interview op het Commissariaat-generaal enkel sprak over de twee convocaties uit 2010 en niet over de vier convocaties uit 2011 die al waren afgeleverd op het moment van het eerste interview. De Raad is van mening dat verwerende partij terecht oordeelt dat het feit dat verzoekende partij dermate uiteenlopende verklaringen aflegt over de documenten die volgens haar een bewijs vormen van haar vrees voor vervolging ten opzichte van de politie, ernstig afbreuk doet aan de oprechtheid van haar verklaringen omtrent deze stukken.

Daargelaten de opmerking van verwerende partij dat dergelijke documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht, zeker nu uit haar relaas blijkt dat verzoekende partij verschillende familieleden heeft die bij de Ingoesjetische autoriteiten werken meent de Raad dat de hierboven weergegeven tegenstrijdigheden, die verzoekende partij niet afdoende weerlegt, volstaan om te besluiten dat de voorgelegde convocaties in geen geval de geloofwaardigheid van haar verklaringen kunnen herstellen. In dit verband verwijst de Raad nog naar de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij volgens de convocaties steeds wordt opgeroepen als getuige en dat verzoekende partij geen enkel element aanbrengt waaruit blijkt dat de grens tussen getuige en beschuldigde heel dun is.

2.2.6. Aangaande de argumenten van verzoekende partij betreffende de motivering dat verzoekende partij nooit naar de politie is gegaan om hulp te zoeken, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.7.1. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij zelf erkent dat Ingoesjetië te kampen heeft met zware problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten en dat personen die in de ogen van rebellen medestanders zijn van de autoriteiten door de rebellen worden gevisieerd. Verzoekende partij onderstreept dat zij werkzaam was voor de overheid en dat dit door verwerende partij niet wordt betwist. Verzoekende partij oppert dat zij omwille van haar (voormalige) functies voor de overheid direct gevisieerd wordt door diverse rebellerende groeperingen en zij verwijt verwerende partij haar vrees om

het slachtoffer te worden van acties van de rebellen in het kader van haar functies niet te hebben onderzocht.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat verwerende partij in haar beslissing uitgebreid heeft gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de rebellen omdat zij haar man heeft verklikt. Waar verzoekende partij meent te worden gevisieerd door de rebellen, louter omwille van haar werkzaamheden bij de overheid, merkt de Raad op dat verzoekende partij van deze specifieke problemen geen melding heeft gedaan tijdens haar interviews, zodat zij verwerende partij niet kan verwijten hier geen onderzoek naar te hebben gevoerd. Waar verwerende partij weliswaar gewag maakt van de algemene situatie in Ingoesjetië, hetgeen verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt om te argumenteren dat zij, omwille van haar profiel, het risico loopt om door de rebellen te worden gevisieerd, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Het volstaat niet dat verzoekende partij zich baseert op een passage in de bestreden beslissing waar gewag wordt gemaakt van enkele risicoprofielen en van de algemene problematische situatie in haar land van herkomst, om aan te tonen dat zij werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd omwille van haar voormalige functies bij de overheid. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.8.1. Verzoekende partij betoogt eveneens dat verwerende partij evenmin op ernstige wijze heeft onderzocht of zij het slachtoffer zou kunnen worden van folteringen of van vernederende en onmenselijke behandelingen omwille van haar hoedanigheid van echtgenote van een rebel en opponent van het regime.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing op uitvoerige wijze argumenteert waarom geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst problemen zal krijgen met de politie (omwille van het niet tijdig melden van de activiteiten van haar man bij de autoriteiten), hetgeen impliceert dat haar vrees omwille van haar hoedanigheid van echtgenote van een rebel wel degelijk is onderzocht door verwerende partij. Aangaand argument mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.9. Gelet op de verschillende flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en vage verklaringen betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, kan terecht worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal worden gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2,b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks de toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. Ondanks een toename van het aantal incidenten, vallen in de*

marge van deze gerichte acties of bij het beperkt aantal willekeurige aanvallen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.” Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de *“Subject Related Briefing”* betreffende *“Ingoesjetië - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 11 januari 2011 (stuk 16: landeninformatie, deel 2), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Ingoesjetië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen uiterst beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is. Bijgevolg besluit verwerende partij terecht dat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De loutere opmerking van verzoekende partij dat Ingoesjetië nog steeds te kampen heeft met zware problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten – hetgeen door verwerende partij niet ontkend wordt – doet geen afbreuk aan deze conclusie. Waar verzoekende partij nog benadrukt dat zij bij de overheid werkte en omwille van deze functie direct gevisieerd wordt door de rebellen verwijst de Raad naar navolgend onderdeel van voormelde geciteerde motivering: *“De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2,b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.”*, hetgeen zoals blijkt uit wat voorafgaat in deze is gebeurd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT